

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δί συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 29

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 217)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο ΧΟΥΝΤ ΟΜΙΛΕΙ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ μ' ἐξέπληξε. Πῶς; Ὁ Ἀλβανὸς θὰ ἐπέστρεφε πρὸς βορρᾶν, ἐγκαταλείπων ἄνευ βοηθείας τοὺς ἐξ ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ Πάτερσων, πρὸ ἐπτὰ ἀκόμῃ μηνῶν, ἔζων ἐκεῖ; Δὲν θὰ ἔκαμνε τὰ δύναντα δυνατὰ διὰ νὰνακαλύψῃ τὴν ἡπειρον ἢ τὴν νῆσον, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχον βεβαίως καταφύγη οἱ δυστυχεῖς ναυαγοί, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καταστροφὴν τῆς νήσου Τσάλαλ; Τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλλεν ἡ φιλανθρωπία, δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο λοιπὸν ἐξ ὀλοκλήρου; . .

Καὶ ὅμως εὐρισκόμεθα μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, δηλαδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ θέρους. Εἴχαμεν ἐπομένως εἰς τὴν διάθεσίν μας δύο ὀλοκλήρους μῆνας, διὰ νὰ ἐξερευνήσωμεν τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν ἐγκαίρως εἰς τὸν πολιτικὸν κύκλον, πρὶν μᾶς ἀποκλείσῃ ὁ τρομερὸς χειμὼν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. . . Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Ἀλβανὸς ἤτοι μάζετο νὰ στρέψῃ τὴν πῶραν πρὸς βορρᾶν! . .

Αὐτὰ ἦσαν τὰ «ὑπὲρ» τοῦ ζητήματος. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὑπῆρχον καὶ «κατὰ» μεγάλῃς σημασίας.

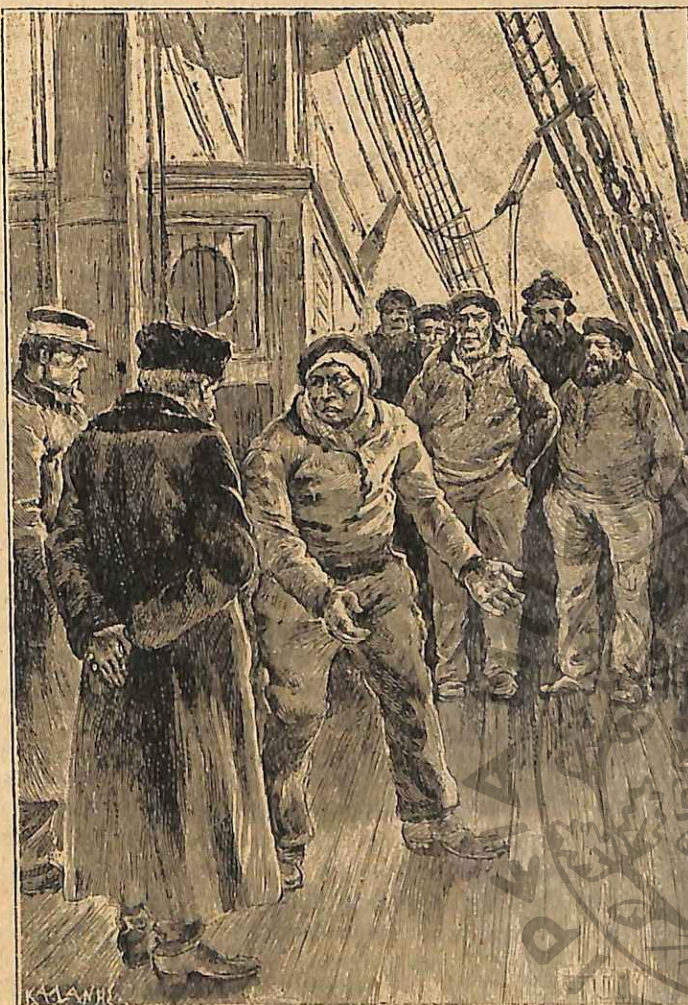
Καὶ ἐν πρώτοις, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Ἀλβανὸς δὲν εἶχε βαδίσῃ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἀκολουθῶν τὸ προδιαγεγραμμένον δρομολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, διηρθύνετο πρὸς ὠρισμένον τέρμα, —τὴν νῆσον Τσάλαλ. Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἀτυχοῦς Πάτερσων, ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὠρισμένως εὐρίσκοντο οἱ ναυαγοί, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ σώσωμεν. Ἐν τούτοις δὲν εὗρομεν ἐκεῖ οὔτε αὐτούς, οὔτε κανένα ἐκ τῶν ἰσχυγνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξέλειψαν κατὰ τρόπον καὶ κατ' ἐποχὴν,

ὅχι ἀκριβῶς γνωστὰ εἰς ἡμᾶς. Εἶχον ἀρά γε κητορθώσῃ νὰ δραπετεύσουν ἐκεῖθεν πρὸς τῆς καταστροφῆς, ἐπισυμβάσης μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάτερσων, ἤτοι πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ μηνῶν; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ ζήτημα συνωψίζετο διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουστάτου διλήμματος: Ἡ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας εἶχον ἀποθάνῃ, καὶ τότε ὁ Ἀλβανὸς ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἢ εἶχον ἐπιζήσῃ, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του.

Ἀς παραδεχθῶμεν τὸ δεύτερον. Ἐν

τοιαύτῃ περιπτώσει, τί ἄλλο εἴχαμεν νὰ πράξωμεν, εἰμὴ νὰ ἐξερευνήσωμεν, νῆσον πρὸς νῆσον, τὸ Ἀρχιπέλαγος, τὸ ἐκτεινόμενον πρὸς δυσμὰς; Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, οἱ φυγάδες τῆς Τσάλαλ δὲν ἦτο ἀρά γε δυνατόν νὰ κατέφυγον καὶ εἰς ἄλλο τι μέρος τοῦ Ἀνταρκτικοῦ; Εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἐκείνην θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν διέσχισαν διὰ τοῦ πλοιαρίου των ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, δὲν ὑπῆρχον ἀρά γε καὶ ἄλλαι νῆσοι; . . Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν μας λέγει τίποτε περὶ τούτου ἡ διήγησις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τῆς ὁποίας τὸ τέλος εἶνε τόσον ἀόριστον καὶ νεφελῶδες. Μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ἠδύνατο νὰ μας φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μόνον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου ἐκείνου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ μάθωμεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Τί ἀτυχία νὰ μὴ τον εὕρῃ εἰς τὸ Ἰλλינוῦ, ὅταν ἐπὶ τούτῳ μετέβῃ ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, καὶ νὰ μὴ τον ἔχωμεν τώρα ἐπὶ τοῦ Ἀλβανοῦ!

Ἀλλ' ἐπιστρέφω εἰς τὸ ζήτημα. Ἄν ἀπεφασίζετο ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ταξιδίου, πρὸς τοῖον μέρος τῆς ἀ-

«Ὁχι! ὁ Πύμ δὲν ἀπέθανε!» (Σελ. 226, στήλ. γ'.)

γνώστου και μυστηριώδους εκείνης χώρας έπρεπε να διευθυνθῇ ἡ γολέττα μας; Δὲν θὰ ἡναγκάζετο τώρα νὰ πλεύσῃ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, πρὸς τὸ ἄγνωστον; Καὶ ὑπὸ τοιούτους ὁρους, — ἄλλη σπουδαιότης δυσκολία, — τὸ πλήρωμα, καὶ μάλιστα τὸ ἐκ Φαλκλάνδης νεοσύλλεκτον, θὰ συγκατετίθετο νὰ μείνῃ ἀκόμῃ ἐντὸς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, νὰ χωρήσῃ περισσότερον πρὸς τὸν Πόλον, νὰ αποκλεισθῇ ἐκεῖ ἴσως ὑπὸ ἀνυπερβλήτου τινὸς παγοφράγματος, νὰ ὑποστῇ τὸν μακρὸν καὶ δριμύτατον καὶ σκοτεινὸν ἐκεῖνον χειμῶνα; Ὁ πλοίαρχος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῶσαν ἀνθρώπων, μετὰ τὴν ἐλπίδα μόνον τῆς διασώσεως τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας, ὅχι καὶ τὸσφ βάσιμον πλέον, ἀφ' ἧς στιγμῆς δὲν εὐρέθησαν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ;

Ταῦτα πάντα βεβαίως εἶχε καλῶς συλλογισθῇ ἀπὸ τῆς προτεραιότητος ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ. Καὶ μὲ καρδίαν συντετριμμένην, ἄνευ ἐλπίδος πλέον νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἀδελφόν του καὶ τοὺς συμπολίτας του, ἔδωκε κατόπι, μετὰ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως, τὴν διαταγὴν τοῦ ἀπόπλου. . . . «ὦ, πόσῃ προσπάθειαν κατέβαλε διὰ νὰ ποικύψῃ τὴν πάλιν, ἡ ὁποία συνεκροτήθη ἐντὸς του, ἕως οὗ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, — διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀνέκφραστον θλίψιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόξενε ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας του!

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κ' ἐγὼ ἡσθάνομην βαθυτάτην λύπην καὶ ἀπογοήτευσιν. Θὰ ἐπεθύμουν καὶ θὰ ἐδεχόμην εὐχαρίστως νὰ ἐξακολουθώσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας πρὸς διάσωσιν τῶν ναυαγῶν, διὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιεφερόμην τώρα πλέον, ὡς νὰ ἦσαν συγγενεῖς μου. Ἐπειτα ὁ Ἀλβανὸς ἀπέτρεξε μόλις ἐπὶ τὰς μοῖρας, μόλις τετρακόσια μίλια ἀπὸ τοῦ Πόλου. Πόσοι εἰς τὴν θέσιν μας δὲν θὰ προσεπάθουν νὰ λίσουν τὸ γεωγραφικὸν τοῦτο αἰνίγμα, νὰ ποικύψουν τὸ μυστήριον τοῦ Νοτίου Πόλου, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἄκραν αὐτὴν τοῦ γηγένους ἄξονος! Χάρις εἰς τὴν ἐποχὴν, εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ εἰς τὰ ρεύματα, τοῦτο θὰ μας ἦτο εὐκολώτατον. Ἄν ἡ ἐλευθερά θαλάσσα ἐφθάνεν ἕως ἐκεῖ, θὰ ἦτο ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν ἂν ὑπῆρχε καμμία ἡπειρος, θὰ ἦτο ζήτημα ὀλίγων ἐβδομάδων. . . . Ἐν τούτοις κανεὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου δὲν ἐσυλλογίζετο τὸν Νότιον Πόλον ἂν ὁ Ἀλβανὸς ἡψήφησε τοὺς κινδύνους τοῦ Νοτίου Παγωμένου Ὁκεανοῦ, δὲν το ἔκαμε βέβαια πρὸς κατάκτησιν ἐνὸς γεωγραφικοῦ σημείου! . . .

«Καὶ τὸν Πύμ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ; . . .»

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν μας, ὅταν ἡκούσαμεν ἀφ' ἧς τὴν φωνὴν ταύτην, ἀ-

ποκρινομένην πρὸς τὸν πλοίαρχον. Ἄν Γκύ, καθ' ἣν στιγμὴν διέτασσε τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐστράφη.

Ἦτο ὁ Χούντ. Αὐτὸς εἶχεν ὁμιλήσῃ. Ἀκίνητος πλησίον τοῦ ὑποστέγου, κατέτρωγε τὸν ὀρίζοντα διὰ τοῦ βλέμματος.

Οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦσαν τὸσον ὀλίγον συνειθισμένοι νὰκούουν τὴν φωνὴν τοῦ Χούντ, — νομίζω μάλιστα ὅτι ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερεν ἐνὸς πλοίου τῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβιβάσεώς του, — ὥστε πάντες τὸν περιεσκόχισαν μετ' εὐλόγου περιεργείας. Προησθάνοντο, ὅτι ἡ ἀπρόοπτος ἐκείνη ἐπέμβασις ἦτο τὸ προσομιῶν κάποιας θαυμαστῆς ἀποκαλύψεως.

Διὰ νεύματος ὁ Τζέμ. Βέστ διέταξε τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος νὰ ποικύψουν. Δὲν ἔμειναν ἐκεῖ, εἰμὴ μόνον ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ναύκληρος, ὁ Μαρτίνος Χόλτ καὶ ὁ Χάρδης, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ μείνουν.

— Τί εἶπες; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ, πλησιάζας τὸν Χούντ.

— Εἶπα: Καὶ τὸν Πύμ; . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ;

— Καὶ τί ἐννοεῖς μετὰ αὐτό; Διατί μὰς ὑπενθυμίζεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου αἱ ὁλέθριαι συμβουλαὶ παρέσυραν τὸν ἀδελφόν μου εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον, ὅπου κατεστράφη ἡ Ἰάνα, ὅπου τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πληρώματος ἐχάθη, ὅπου δὲν εὐρέθη οὔτε ἕνας, ἐξ ὧσαν ὑπῆρχον ἀκόμῃ πρὸ ἐπτὰ μηνῶν;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χούντ ἔμενεν ἄφωνος, «Ἀποκρίσου λοιπὸν!» ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ ἐξηγριωμένος, ἀκράτητος.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ Χούντ δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἐφοβέτο ἢ δὲν ἐγνώριζε τί ἀποκριθῇ, ἀλλὰ, ὡς ἐφάνη κατόπι, ἐκ τινος δυσκολίας περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι. Μολονότι αἱ ἰδέαι τοῦ ἦσαν σαφεῖς, αἱ φράσεις τοῦ ἦσαν ἀσύνδετοι, διακεκομμένοι. Εἰμπορῶ, νὰ εἴπω ὅτι εἶχεν ἰδικὴν του γλῶσσαν, ἡ δὲ τραχὺὰ του προφορὰ ὑπενθυμίζε τοὺς Ἰνδοὺς τοῦ Φάρ-Ουέστ.

«Μὰ νά, — εἶπε, — δὲν ξέρω νὰ τα ἱστορήσω καὶ καλὰ-καλὰ. . . . Διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ . . . ἡ γλῶσσά μου μπερδεύεται. . . . Σὰς εἶπα γιὰ τὸν Πύμ. . . . δὲν εἶν' ἔτσι;

— Naί, ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος. Τί ἔχεις νὰ μας εἴπῃς περὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;

— Διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ . . . πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε.

— Νά τὸν ἀφήσουμε; ἀνέκραξε.

— Ὁχι. . . . ποτέ! . . . ὑπέλαβεν ὁ Χούντ. Βάλετε μετὰ τὸ νοῦ σας. . . .

ἦταν σκληρὸ . . . πολὺ σκληρὸ. . . . Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε. . . .

— Νά τὸν βροῦμε; . . . ἐπανελάθεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

— Διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ . . . πῶς γι' αὐτὸ μόνον ἐμβόηκα ἔσθ' ὁ Ἀλβανὸς. . . . γιὰ νὰ βρῶ τὸν Πύμ. . . . τὸν καίμενον τὸν Πύμ!

— Καὶ ποῦ εἶνε λοιπὸν; ἠρώτησα. Ὁ Πύμ δὲν ἀπέθανε;

— Ὁχι! εἶνε ἐκεῖ-πέρα ποῦ ἔμεινε μονάχος. . . . ὁλομόναχος, ἀπεκρίθη ὁ Χούντ, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς νότον. Ἀπὸ τότε ἕως τώρα, δώδεκα φορές ὁ ἥλιος ἐσηκώθηκε ἐς αὐτὸ τὸν οὐρανὸ!

Διὰ τούτων ὁ Χούντ ἤθελε νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Πύμ εὐρίσκετο εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ πρὸ ἐνδεκα ἐτῶν, διότι ἐδῶ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, διὰ νὰ δύσῃ μόνον μετὰ ἐξ μηνῶν. Ἄλλ' ὁποῖος παράδοξος ἰσχυρισμὸς!

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἀπέθανε; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

— Ἀπέθανεν; ὑπέλαβεν ὁ Χούντ, συνοδεύων τὴν λέξιν δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας. Ὁχι. . . . ἀκούστε με. . . . ἐγὼ ξεύρω καλὰ τὴν ὑπόθεσιν. . . . θέλω διηλαθὴ νὰ πῶ. . . . ὁ Πύμ δὲν ἀπέθανε!

— Ἀκούσε, Χούντ, εἶπα τότε ἐγώ.

Ὁ Ἐδγάρ Πόε, εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου του, λέγει ὅτι ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἀπέθανε «θάνατον αἰφνίδιον καὶ οἰκτρὸν». Πῶς λοιπὸν σὺ μὰς λέγεις ὅτι ζῇ, καὶ ὅτι ἀκόμῃ δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰς πολιτικὰς χώρας;

— Ἐλα, Χούντ, ἐξηγήσου, διέταξεν ὁ πλοίαρχος, συμμερίζομενος τὴν ἐκπληξίν μου. Λάβε καιρὸν. . . . συλλογίσου μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου, καὶ εἰπέ μας ὅ,τι ἔχεις νὰ εἴπῃς.

Καὶ ἐνῶ ὁ Χούντ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περισυλλέξῃ παλαιὰς ἀναμνήσεις, ἐψιθύρισα πρὸς τὸν πλοίαρχον:

— Πολὺ παράδοξος ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἂν δὲν εἶνε κανένας τρελός. . . .

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ ναύκληρος ἐκίνησεν ἐκφραστικῶς τὴν κεφαλὴν, διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ Χούντ «δὲν τα εἶχε σωστά.»

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐνόησεν ἀμέσως, καὶ διὰ τραχείας φωνῆς:

— Ὁχι. . . . δὲν εἶμαι τρελός! ἀνέκραξε. Πρέπει νὰ με πιστεύσετε. Διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ, ὅχι! ὁ Πύμ δὲν ἀπέθανε!

— Ὁ Ἐδγάρ Πόε ὁμῶς. . . .

— Ὁ Ἐδγάρ Πόε, ἀπὸ τὴν Βαλτιμόρην; . . . Naί, τὸν ξεύρω. . . . Αὐτὸς ὁμῶς δὲν εἶδε ποτέ του τὸν Πύμ. . . . ποτέ. . . .

— Τί λές; ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος δὲν ἐγνώρισθῃσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι;

— Ποτέ.

— Ὡστε δὲν διηγῆθῃ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρθούρος Πύμ τὰς περιπετείας του εἰς τὸν Ἐδγάρ Πόε;

— Ὁχι, πλοίαρχε, ὅχι! ἀπεκρίθη ὁ Χούντ. Ὁ Πόε. . . . αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βαλτιμόρην. . . . ἔλαβε μονάχα κατὰ σημεῖωσεις τοῦ Πύμ, γραμμένες μετὰ χεῖρι τοῦ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ κρύφθηκε μέσα 'τοῦ ἀμπάρου τοῦ Κράμ. . . . ὡς τὴν ὑστερὴν ὥρα. . . . τὴν ὑστερὴν. . . . διηλαθὴ θέλω νὰ πῶ. . . . θέλω νὰ πῶ! . . .

— Καὶ ποῖος τοῦ ἐπῆγε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, ἀρπάζων τὴν χεῖρα τοῦ Χούντ.

— Ὁ σύντροφος τοῦ Πύμ. . . . ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του τὸν καίμενον τὸν Πύμ. . . . ὁ Δῖρκ Πέτερς. . . . ποῦ ἐγύρισε μόνος ἀπὸ ἐκεῖ-πέρα.

— Ὁ μιγάς Δῖρκ Πέτερς; ἀνέκραξε.

— Naί.

— Καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψε μόνος;

— Μόνος.

— Ὡστε ὁ Ἀρθούρος Πύμ;

— Εἶνε ἀκόμα ἐκεῖ! ἀπεκρίθη ὁ Χούντ δι' ἰσχυρὰς φωνῆς, δεικνύων τὸν νότιον ὀρίζοντα, τὸν ὁποῖον ἠτένιζε πάντοτε μετὰ τὴν ἐπιμονήν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Θεάτρον εἶνε δευτερόν Σχολεῖον. Εἶνε τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον μορφοῦν τὴν καλαιπιδίαν μας, προκαλοῦν τὰς βαθεῖας καὶ ὥραιας ἐκείνας συγκινήσεις, τῶν ὁποίων μόνον ἡ Τέχνη κατέχει τὸ

μυστήριον μὰς στηρίζει εἰς τὴν Ἀρετὴν καὶ μας κάμνει νὰ ποτρωπιάζωμεθα τὴν Κακίαν μὰς ἐμπνέει τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης, διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ κακοῦ καὶ διὰ τῆς ἀνταμοιβῆς τοῦ καλοῦ μὰς παρουσιάζει, ὡς μαγικὸς κα-θρέπτης, τὸν κόσμον ὁλόκληρον μὰς διδάσκει μεγάλας κοινωνικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας, ἐντυπουμένας ἰσχυρῶς εἰς τὸ πνεῦμά μας διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ εἴτε μὰς κάμνει νὰ γελῶμεν, εἴτε νὰ κλαίωμεν, πάντοτε μὰς ἠθικοποιεῖ καὶ μας ἐξευγενίζει, οὕτως ὥστε νὰ ἐξερχώμεθα ἐκ τοῦ Θεάτρον, καλλιτέροι: ἀφ' ὅ,τι εἰσῆλθομεν.

Τὴν ἠθικὴν ἀποστολὴν τοῦ Θεάτρον ἡσθάνθησαν καὶ ἀνεγνώρισαν ἀνέκαθεν αἱ πολιτισμέναι κοινωναί. Τὰ Ἐθνικὰ Θεάτρα διατηροῦνται παντοῦ ὡς ἰδρύματα δημόσια, ὅπως τὰ Σχολεῖα, τὰ Πανεπιστήμια, αἱ Βιβλιοθήκαι καὶ τὰ Μουσεῖα. Αὐτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς τ' ἀναλαμβάνουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των, αἱ Κυβερνήσεις τὰ προικίζουσιν ἐκ τοῦ δημοσίου Ταμείου, καὶ ὅπου τοῦτο εἶνε πτωχόν, οἱ πλοῦσιοι ἰδιῶται τὰ ἐνισχύουσιν διὰ δωρεῶν γενναίων. Δὲν ὑπάρχει μεγαλόπολις, ἀξία τοῦ ὀνόματος, μὴ ἐπιδεικνύουσα ὑπερῆφάνως μετὰ τῶν μεγαλεπρεπέρων κτιρίων τῆς, τὸ Θεάτρον τῆς οὔτε δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ἐν Ἐθνῶσι πολιτισμένον, ἂν δὲν ἔχῃ ἐθνικὴν σκηνήν, δηλαδὴ δραματικούς συγγραφεῖς, ἐμπνεομένους ἐκ τῆς ἱστορίας, ἐκ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ τόπου των ἔργα ἐθνικά, καὶ ἡθοποιούς καλλιτέχνους διερμηνεύοντας τὰ ἔργα ταῦτα ἀπὸ σκηνῆς. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι, αἱ ὁποῖαι ἐφάσαν τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ, εἶχον καὶ τὸ τελειότατον Θεάτρον τοῦ κόσμου. Τὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους θαυμάζονται μέχρι τῆς σήμερον ὡς αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ τῆς δραματικῆς Τέχνης. Τόσον δ' ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Θεάτρον ὡς δύναμις μορφωτικὴ καὶ ἀνάγκη κοινωνική, ὥστε οἱ πτωχότεροι τῶν πολιτῶν ἐλάμβανον παρὰ τοῦ δημοσίου χρήματα, — τὰ θρωπία καὶ λεγόμενα, — διὰ τῶν ὁποίων ἐπλήθυναν τὸ εἰσιτήριόν των!

★

Ἄλλ' οἱ αἰῶνες παρέρχονται καὶ ἡ ὄψις τοῦ κόσμου μεταβάλλεται. . . . Ὁποία διαφορὰ, ἀγαπητοί μου, μετὰ τῶν παλαιῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων καὶ τῶν σημερινῶν! Ὅποια κατὰπτωσις τῆς Τέχνης εἰς αὐτὴν τὴν πατρίδα τῆς! Δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμῃ οὔτε αὐτὸ τὸ κτίριον τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρον μας νὰ ποπερατώσωμεν, τὸ ὁποῖον μένει ἡμίτελές ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, πανύψηλον δαίμα τῆς ἀμουσίας τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων. Δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμῃ νὰ ἔχωμεν οὔτε μίαν Δραματικὴν Σχολήν, πρὸς μόρφωσιν ἡθοποιῶν, ἐκτὸς μιᾶς ἀτελοῦς εἰς τὸ Ὁδῆον, ἡ ὁποία καὶ αὕτη κινδυνεύει νὰ διαλυθῇ, ἐλλείψει μαθητῶν καὶ χρημάτων. Καὶ τώρα, ἡ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενη «ἐθνικὴ σκηνή» πηγνύται ἐκ τοῦ προχείρου ὅπου εὐρὴ κενὸν θεάτρον, εἴτε θερινόν, εἴτε χειμερινόν, καὶ στρατολογεῖ τοὺς ἡθοποιούς τῆς ἐξ ἀνθρώπων ἐντελῶς ἀμορφώτων καὶ πᾶν ἄλλο τοῦ πρώτου τυχόντος ἀμαθοῦς, φιλοδοξούντος δάφνας Ἀριστοφάνους ἢ Σοφοκλέους. . . . Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔχομεν καὶ

μερικοὺς καλοὺς ἡθοποιούς, ὡς καὶ μερικοὺς καλοὺς συγγραφεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ ἐλπίσῃ κατὰ ἡμετέραν ἐθνικὴν σκηνήν. Ἀλλὰ γενικῶς ἡ κατάστασις τοῦ Θεάτρον μας εἶνε μία μεγάλη ἀπελπισία. Δὲν ὑπάρχει καμμία διέθυσσις, καμμία ἐπιβλέψις, κανεὶς ὁδηγός. Καθένας παίζει ὅ,τι θέλῃ καὶ ὅπως θέλῃ. Σήμερον ἐν ὠραῖον ἔργον αὐριον ἐν ἔργον τερατώδες! σήμερον ἐν ἔργον διδακτικὸν καὶ ἠθικόν αὐριον ἐν ἔργον ἀνήθικον καὶ βλαβερώτατον. Ἐν γένει εἰς τὴν σκηνὴν μας ἐπικρατεῖ τοιαύτη σύγχυσις, τοιοῦτον χάος, ὥστε ἐνῶ σήμερον π. χ. πηγαίνετε εἰς ἐν θεάτρον καὶ βλέπετε τὸ τάδε ἔξοχον δράμα, αὐριον πηγαίνετε εἰς τὸ ἴδιον θεάτρον καὶ βλέπετε ἀπὸ τὸν ἴδιον θίασον μίαν φάρσαν ἄτεχνον, ἀηδεστάτην, ἀνταξίαν τοῦ θεάτρον τῶν Φαουλήδων!

★

Ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ σας εἴπω αὐτά, ἀγαπητοί μου, διότι τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν θερινῶν θεάτρων, εἰς τὰ ὁποῖα συχνάζει ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ σὰς τα εἶπα αὐτά, διὰ νὰ φυλάγῃς τὰς ἐλπίδας, διὰ νὰ προσέχετε. Πολλάκις εἰς τὰ ἀθηναϊκά θεάτρα βλέπω καὶ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σας, καὶ σας βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἐνθουσιασμένος δι' αὐτό. . . .

Ὑπάρχουν θεάματα καὶ θεάματα, ὅπως ὑπάρχουν βιβλία καὶ βιβλία. Καὶ ὅπως ὅλα τὰ βιβλία δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σας, οὕτω καὶ ὅλα τὰ θεάματα. Ἄν ὑπῆρχε τὰς εἰς τὸ Θεάτρον μας, ἡ ἐκλογὴ θὰ ἦτο εὐκολός. Θὰ ὑπῆρχον Θεάτρα π. χ. ἀξία τοῦ ὀνόματος, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἡδύνασθε νὰ συχνάζετε χωρὶς κανένα κίνδυνον. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀταξίαν, τὴν ὁποίαν σὰς περιέγραψα ἀνωτέρω, τρέχετε τὸν κίνδυνον, μεταβαίνοντες εἰς τὸ αὐτὸ θεάτρον, τὸ ὁποῖον χθὲς σὰς εὐχαρίστησε, νὰ εὐρεθῇτε σήμερον ἐνώπιον θεάματος, ἀκαλαισθητοῦ ἢ ἀνηθικοῦ, τὸ ὁποῖον ὅχι διὰ νέους, ἀλλὰ καὶ διὰ μεγάλους ἀκόμῃ θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον. Ὡς, πόσον τὰ θεάματα ταῦτα καταρρίπτουν τὴν περὶ Θεάτρον ὑψηλὴν ἰδέαν, καὶ πῶς μεταβάλλουν αὐτὸ ἀπὸ Ναὸν Τέχνης καὶ ἀπὸ Σχολεῖον Ἠθικῆς, εἰς καταγώνιον κακοτεχνίας καὶ διδακτικὸν διαφθορᾶς!

Δὲν θέλω νὰ σας εἴπω μετὰ αὐτὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ πηγαίνετε ποτέ εἰς τὸ Θεάτρον. Ἰσως τοῦτο, ὅσον τὸ Θεάτρον μας μὲν ὡς ἔχει, θὰ ἦτο καλλίτερον. Ἀλλ' ἂν ἡ τελεία ἀποχὴ σὰς εἶνε ἀδύνατος, ἐκλέγετε τοῦλάχιστον μετὰ προσοχὴν καὶ μετὰ αὐστηρότητα τὰ θεάματα, συμβουλευσθε πάντοτε τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς μεγαλύτερους σας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τί εἶνε ὠραῖον καὶ τί ἀσχημον, τί σας ὠφελεῖ καὶ τί σας βλάπτει. . . .

Σας ἀσπάζομαι

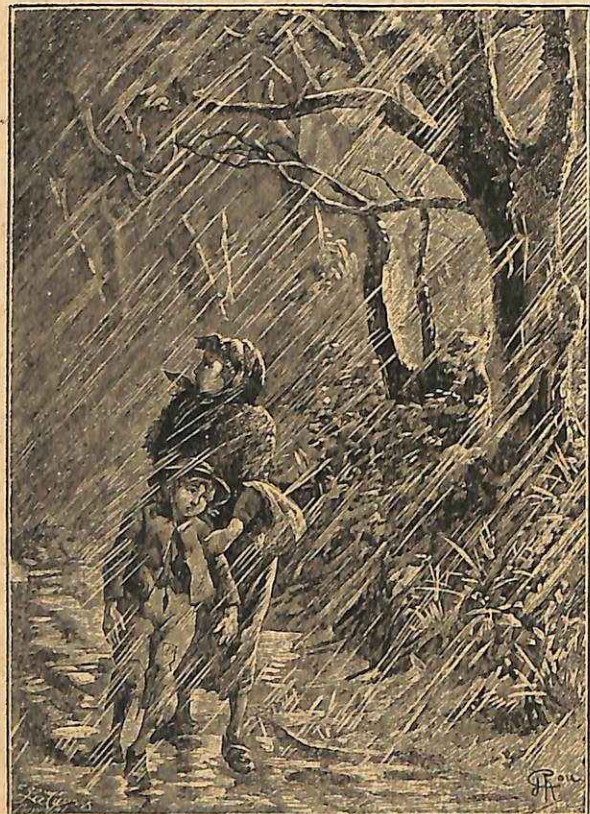
ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 222)

— Βλέπετε λοιπόν πώς μας ἐκορόιδευσαν ; εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης. Ἐλα, ἔλα, ἀρῆστε πειὰ αὐτὴ τὴν ὀμιλία. Φθάνει !

Καὶ ὁ Ἐνωμοτάρχης ἔπαιε τὸν καφέν του, χωρὶς πολλὴν ὄρεξιν καὶ σιωπηλός. Ἐν τῷ μεταξύ τὰ παιδιὰ ἀνελάμβανον τὸ μακρὸν καὶ ἐπίπονον ταξίδιον των. Ἀλλ' ὄχι πλέον μετὰ τὴν πρώτην εὐθυμίαν καὶ ζωρότητα. Ἡ συμπεριφορὰ

« Ἡ βροχὴ ἔπιπτε ραγδαία » (Σελ. 228, στήλ. γ'.)

τῆς κακῆς βοσκοπούλας, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε προξενήσῃ τόσας ἀνησυχίας, τὰ ἔκαμε νὰ δυσπιστοῦν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ποφεύγουν κάθε συνάντησιν. Ἀλλὰ τώρα ἀκριβῶς ἡσθάνοντο περισσότερον τὸν δεσμὸν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἐννόουν ὅτι δὲν εἶχαν κανένα προστάτην εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὅπου ὑπῆρχαν τόσοι κακοὶ ἄνθρωποι, τόσοι κίνδυνοι, ὅτι ἔπρεπε νὰ μένουν ἡνωμένα καὶ ἀγαπημένα, διὰ νὰ ὑποστηρίξωνται καὶ νὰ προστατεύωνται ἀμοιβαίως.

Ἐπεριπάτησαν πολλὰς ὥρας, καὶ εὐρίσκοντο ἤδη πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς, ὅταν ὁ Γιαννάκης ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἤμπορούσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερον.

Ἐπλησίαζε σχεδὸν μεσημέρι. — Ἄς καθήσουμε ἐδῶ, Μηλιά. Ἐγὼ νὰ φάω τὴν μιά φρυγανιά καὶ σὺ τὴν ἄλλη.

— Ὅχι· γιατί ὕστερα δὲν θὰ ἔχωμε τίποτε γιὰ τὸ βράδυ. Ἐγὼ θὰ φάω ἕνα κομμάτι ψωμί πού μου ἔδωσε ἡ κυρία Μαρία.

— Καλά. Δόσε μου ἀπὸ τὸ ψωμί σου, νὰ σου δώσω ἀπὸ τὴν φρυγανιά μου.

Τὰ παιδιὰ ἐκάθησαν εἰς ἕνα φράκτον καὶ ἔφαγαν. Ἐξαίφνης ἐσηκώθη ἕνας ἀέρας δυνατός, καὶ μία ἀστραπὴ διέσχισε τὰ μεγάλα μαῦρα σύννεφα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, προχωροῦντα ὀλονεν πρὸς τὸ μέρος των.

— Νά ! θὰ ἔλθῃ μπόρα ! εἶπεν ἡ Μηλιά. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ νὰ πάμε πού ;

— Ξεύρω κ' ἐγώ ; Νά, ἐμπρός. Θὰ βροῦμε κανένα σπίτι ἢ κανένα χάνι . . . δὲν γίνεται ! Μὰ θὰ μας δεχθοῦν, πού δὲν ἔχουμε πειὰ χρήματα ;

— Ἐγὼ ἔχω ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης μετὰ χαμόγελον.

— Καὶ πού τα ἡῦρες ; ἔ, πού τα ἡῦρες ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά αὐστηρὰ καὶ κάτωχρος.

— Μὴν κάνεις ἔτσι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν τα ἔκλειψα· μοῦ τα ἔδωκαν.

— Ποίος ;

— Ὁ Πετράκης. Τὴν ὥρα πού τον ἔχαίρετσα, μοῦ ἔβαλε ἔστην τσέπη αὐτὸ τὸ μισοφραγκο. «Νά, πάρ' το, μοῦ εἶπε· θὰ σου χρειασθῇ. Ἐγὼ δὲν το χρειάζομαι.» Καὶ ἀλήθεια, μετέτοια καλὴ μαμμά πού ἔχει, τί του λείπει, γιὰ νὰ θέλῃ καὶ λεπτὰ ;

— Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ πού δεχθῆς αὐτὰ τὰ χρήματα... Τί θὰ πούν τώρα ἔσθ' ὅτι...

— Ἄν δὲν τα ἔπερνα ὁμως, τί θὰ ἐτρώγαμε αὐριο ; .. Καλά, γιὰ σήμερον εἶχαμε· μὰ οἱ ἄνθρωποι τρώγουν κάθε μέρα, Μηλούλα μου.

— Εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα νὰ ζητιανεύῃ κανένας . . .

— Μπᾶ ! ἐγὼ θὰ μαζεύω λεπτὰ, χωρὶς νὰ ζητιανεύω.

— Πῶς ;

— Νά, τραγουδώντας. Εἰς τὸ χωριὸ εἶδα καὶ ἄλλα παιδιὰ πού το κάνουν αὐτό. Λένε ἕνα τραγουδάκι, καὶ ὕστερα γυρίζουν μετὰ δίσκο.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἔκαμε τὰ παιδιὰ νὰ γελάσουν. Ἀλλ' ἔξαφνα ἀντήχησε μία δυνατὴ βροντὴ καὶ ἤρχισαν νὰ πίπτουν παχεῖαι σταγόνες βροχῆς.

Ἐπρεπε νὰ σηκωθοῦν ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ ζητήσουν καταφύγιον. Ἡ Μηλιά ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφὸν τῆς ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν μαζί. Ἡ βροχὴ ἔπιπτε ραγδαία καὶ ἐπερνοῦσε τὰ φορέματά των. Τὸ πῶδι τοῦ Γιαννάκη ἐχώθη εἰς τὴν λάσπην, καὶ καθὼς ἔκαμε νὰ το τραβήξῃ, τὸ ὑπόδημα ἐμείνεν ἐκεῖ κολλημένον.

— Στάσου, Μηλιά, γιατί βγήκε τὸ παπούτσι μου !

Ἡ Μηλιά ἔσκυψε καὶ τοῦ το ἐφόρεσε.

— Ἀχ, δὲν μπορῶ πειὰ, Μηλιά. . .

Μέσα ἔς αὐτὸ τὸ μεγάλο δάσος, πού θὰ βροῦμε τὴν ἄκρην ποτὲ ; . . .

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μείνουμε ἐδῶ ὅλη τὴ νύκτα, νὰ βρεγώμεθα ἔτσι ;

— Ἐλα, ἔλα, σὲ παρακαλῶ.

— Θέλω, μὰ δὲν μπορῶ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Πήγαμε σὺ, καὶ ἄμα βρῆς κανένα σπίτι, ἔρχεσαι καὶ με πέρνεις.

— Νά σ' ἀφήσω ἐδῶ ; ! Τί λές, Γιαννάκη μου ;

— Ἀκουσε· εἰμπορῶ νὰ ἔλθω ὡς τὴν ἄκρην αὐτοῦ τοῦ δρόμου· ὄχι ὁμως μακρύτερα.

— Δός μου τὸ χέρι σου καὶ στηρίζου ἐπάνω μου καλά.

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι κουρασμένη ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μετὰ ἀσθενῆ φωνήν.

— Ὅχι, ὄχι· ἐγὼ ἀντέχω ἀκόμη· στηρίζου ἐπάνω μου ὅσο θέλῃς.

Ἐπεριπάτησαν ἀργὰ-ἀργὰ ὡς μισὴν ὥραν. Ἐν τούτοις ἡ Μηλιά ἐβλεπεν ὅτι ὁ Γιαννάκης ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔπιπτεν ἀπὸ τὴν κούρσιν, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη, μέσα εἰς τὸ δάσος, μ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, θὰ ἦτο νύξ θανάτου καὶ διὰ τοὺς δύο. . .

Καὶ οὔτε ἕνα ἀμάξι ! . . . οὔτε ἕνας ἄνθρωπος ! . . . οὔτε ἕνα σπίτι ! . . .

Ἐτῷρθησαν μετὰ κόπον ἕως τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαν εἰς ἕνα σωρὸν ἀπὸ χαλίτζια. Ὑστερὰ ἡ Μηλιά ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν σωρὸν καὶ ἐκύταξε γύρω της.

— Γιαννάκη, κατὶ εἶδα ! ἀνέκραξε· ἔλα, ἔλα μαζί μου· μοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖ πέρα εἶνε μιά καλύβα !

Τῶντι, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων, ὑπῆρχαν μερικὰ σάνιδια, τὰ ὁποῖα καθὼς ἦσαν στημένα, ἄλλα ὀρθία καὶ ἄλλα πλαγιαστά, ἐσχημάτιζαν ἕν εἶδος καλύβης. Ἐφθασαν ἕως ἐκεῖ ὅπως ἤμπορεσαν, καὶ ὁ Γιαννάκης ἐμβήκε. . .

Μέσα οὔτε φύλλα ὑπῆρχαν οὔτε ρεῖκια, διὰ νὰ ἐξαπλωθῇ κανεὶς· ἀλλ' ὅπως-δήποτε τὸ χῶμα δὲν ἦτο πολὺ ὑγρὸν, καὶ ὁ Γιαννάκης ἐξηντλημένος πλέον, ἐστρώθη κάτω φαρδύς-πλατύς.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραῖν

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΗΘΙΚΗ ΑΛΓΕΒΡΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου)

Ἄν ἔχετε εὐχαρίστησιν, θὰ σας μάθω σήμερον τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ εἰμπορήτε εἰς τὸ μέλλον νὰ λαμβάνετε ἀσφαλῶς μίαν ἀπόφασιν.

Ἐν περιπτώσει δισταγμοῦ, πόθεν προέρχεται κυρίως ἡ δυσκολία ; Ἐκ τοῦ ὅτι, καὶ ὅταν ἀκόμη σκεπτόμεθα συντόμως, ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ λάβωμεν, δὲν μας ἔρχονται ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν νοῦν. Θὰ μας παρουσιασθῇ εἰς τινα στιγμὴν ἕν ἐπιχείρημα, θὰ το χάσωμεν ἀμέσως, καὶ θὰ το διαδεχθῇ ἄλλο. Ἐκ τούτου ἡ τόσον βασανιστικὴ ἐκείνη ἀμφιβολία, ἡ ἀμφιταλάντευσις, ὁ δισταγμὸς περὶ τὴν λήψιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἴδου κατὰ ποίαν μέθοδον ἀπαλλάσσομαι ἐγὼ τῆς τοιαύτης ἀμηχανίας :

Λαμβάνω φύλλον χάρτου, καὶ διὰ μιᾶς

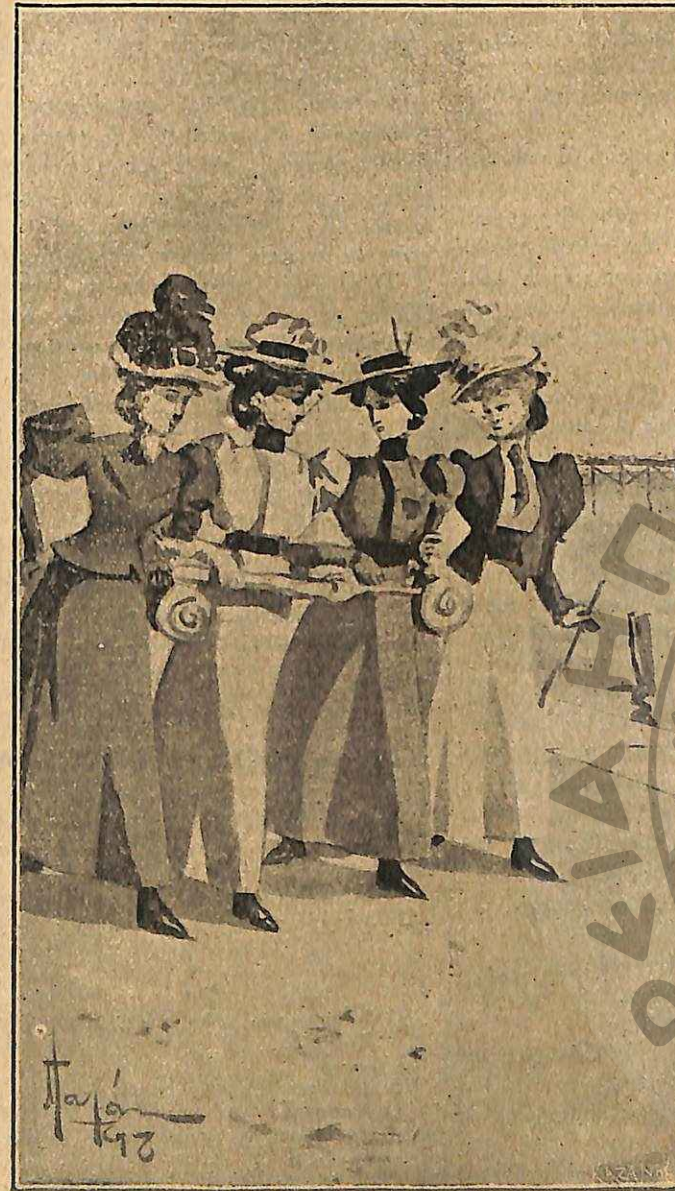
καθέτου τοῦ διαιρῶ εἰς δύο στήλας. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πρώτης στήλης γράφω τὴν λέξιν ὑπὲρ, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δευτέρας τὴν λέξιν κατὰ. Ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας σκέψεως, καταγράφω, κάτωθεν ἐκάστου τῶν τίτλων τούτων, περίληψιν τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ἐκαστοτε εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ λάβω. Ὅταν ἐπὶ τέλους συναθροίσω ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου ὑπομνήματος, ἀρκετοὺς συλλογισμοὺς ἀντιθέτους, τότε ἀρχίζω νὰ ζυγίζω τὴν ἀξίαν ἐκάστου καὶ νὰ τοὺς συγκρίνω πρὸς ἀλλήλους. Ὅταν εὕρω ὅτι δύο συλλογισμοί, — ἀνὰ εἰς ἐκατέρωθεν, — ἔχουν τὸ αὐτὸ βάρος, σβύνω καὶ τοὺς δύο· ἂν εἰς ὑπὲρ ἴσοσταθμίζω δύο κατὰ, σβύνω καὶ τοὺς τρεῖς· ἂν δύο κατὰ ἴσοσταθμίζουν τρεῖς ὑπὲρ, σβύνω καὶ τοὺς πέντε, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἕως οὗ ἴδω πρὸς ποῖον μέρος ἀποκλίνει ἡ πλάστιγγη.

Μετὰ δύο ἡμέρας σκέψεως, ἂν δὲν παρουσιασθῇ νέον τι ἐπιχείρημα, δυνάμενον νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα, λαμβάνω τὴν ἀπόφασιν μου ὀριστικῶς.

Μολονότι, αὐστηρῶς εἰπεῖν, δὲν δύναται τις νὰ ζυγίσῃ καὶ νὰ συγκρίνῃ τοὺς συλλογισμοὺς μετὰ ὅσῃν ἀκρίβειαν καταστρώγει ἀλγεβρικὰς ἀξιώσεις, ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ θέσω οὕτω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ σύνολον τῶν ἀντιθέτων συλλογισμῶν καὶ ἐξετάσω χωριστὰ καὶ συγκριτικῶς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατὰ, μοῦ φαίνεται τότε εὐκολότερον νὰ ἐκφέρω ἕν ὀριστικὸν συμπέρασμα καὶ νὰ αποφασίσω. Νομίζω μάλιστα, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπόκειμαι ὀλιγώτερον εἰς λάθην. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὠφελήθην μεγάλως ἀπὸ τὴν μέθοδον ταύτην, ἡ ὁποία ὡς ἐξίσωσις ἄλλου εἶδους, δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ θ ι κ ἡ

Ἀ λ γ ε β ρ α.

KIMON AAKIANS

Ὅλος ζωὴ καὶ νειᾶτα μᾶς ἦλθε κι' ὁ Ἀλωνάρης
καιρὸς τῆς εὐτυχίας ! ὦραία ἐποχὴ !
καὶ τρέχει ὁ καθένας πελὸς ἢ καβαλάρης
ν' ἀναγαλλιάσῃ τώρα μακρὰ ἔστην ἐξοχή.

Τὸ ἄφθονο σιτάρι ἀρχίζουν ν' ἀλωνίζουν
ἐ τοὺς θερισμένους κάμπους γυναῖκες καὶ παιδιὰ
καὶ ἄλλοι θημωνιάζουν καὶ ἄλλοι τὸ λιχνίζουν
καὶ ὅλοι τοὺς δουλεύουν μετ' ἀμέριμνῃ καρδίᾳ.

Στὰ φουντωμένα δάση, ἐς τὰνθόσπαρτα λιβάδια,
ἐς τὸ ρέμμα, πού τὴν χλόην ποτίζει καὶ φιλεῖ,
ψηλά ἐς τὰ κορφοβούνια καὶ πέρα ἐς τὰ λαγκάδια
γλυκὴ φλογέρα βαθεῖα ἀντιλαλεῖ.

Καὶ τίγγι ! τίγγι ! τίγγι ! ὁλο χτυπᾷ μετὰ χάρι
τὸ χάλκινο κουδούνι, πού ἔχει ἐς τὸν λαιμὸ
τὸ ἄθρο προβατάκι καὶ τὸ τρελλὸ κριάρι,
πού κυνηγᾷ τὸν σκύλο τῆς στάνης μετ' ὀθιμὸ.

Νωρὶς τὴν ἐσοδείᾳ τοῦ καθένος ἐτοιμάζει,
πρὶν φθάσουνε τὰ χιόνια κ' ἡ βαροχειμωνιά
ὁ τζιτζίκας μανᾶχα δλημερῆς φωνάζει,
κρυμμένος ὁ τεμπέλης σὲ μιά συκαμινιά.

Ὡς ἀρχιμουσικὴ μου, τί τύχη σὲ προσμένει !
τί ταμποῦρᾶ θὰ παίξῃς μιά μέρα φοβερό !
Ἀλλοίμονον ἐς ἐκεῖνον, πού ἄσκοπα διαβαίνει
καὶ δίχως νὰ δουλεύῃ σκοτώνει τὸν καιρὸ.

I. II. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1899

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ὅτι ἐκδίδεται καθ' ἐβδομάδα διπλῆ, ἡτοι μὲ 16 σελίδας τοῦ ἰδίου ὀνόματος καὶ μ' ἐξώφυλλον χρωματιστόν. ἀντὶ 14 δραχ. κατ' ἔτος διὰ τὸ ἑξωτερικόν, καὶ ἀντὶ ὀράγκων 16 διὰ τὸ ἑξωτερικόν, ἀν 2000 τοῦλάχιστον ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς τὸ θελήσουν ἀναγεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν οὐτῶν πύξινυμνῶν πρὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1898

ΟΙ ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΕΝΟΙ τὴν πρότασιν ὁφείλουν νὰ συμπληρώσουν τὸ μετὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἀποσταλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας καὶ νὰ το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἑ. ἔ.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΣ περὶ τῶν ὅρων τῆς Ψηφορίας ζητήσατε εἰς τὴν προκήρυξιν, τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελίδι 220 τοῦ προηγουμένου 28^{ου} φυλλαδίου.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ

(Μεσαιωνικὸν Δῆγμα)

Ὁ βαρὼνος Νουαρμών, Οὐγος ὁ Λύκος, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ, τὸν ἐκτισμένον, ὡς φωλεὰ ἀετοῦ, ἐπὶ μιᾷς τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τοῦ Φορέζου.

Ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐκατοντάδος ὑπαπιστῶν, ὠπλισμένων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, φερόντων θώρακας ἀπαστράπτοντας καὶ δόρατα μακρά. Ἰππεύουν ὅλοι ἵππους ταχεῖς, σιδηροφράκτους, ὅπως καὶ οἱ κύριοί των. Ἀκολουθεῖται ἐπίσης καὶ ὑπὸ ἐκατοντάδος τοξοτῶν, τῶν ὁποίων τὰ εὐπετῆ καὶ εὐστοχα βέλη, φέρουν τὸν θάνατον ὅπου ἂν ριφῶσι.

Καὶ ἐπὶ τὰ ἔγχυ Οὐγὸ τοῦ Λύκου, ὅλοι οὗτοι οἱ πολεμισταὶ διευθύνονται πρὸς τὸν πύργον τοῦ κόμητος Βαλφλερύ, Εὐδου τοῦ Χρυσοπώγωνος, ἐχθροῦ ἀσπόνδου τοῦ βαρὼνου Νουαρμών.

Διαβαίνουν ὄρη καὶ κοιλάδας, διέρχονται ποταμούς καὶ χειμάρρους. Οἱ ἵπποι ἐχουν παραλάβῃ τὸν πεζοῦς εἰς τὰ καπὸ ὅ λ ι α τῶν ἀλόγων των, καὶ ὅλοι μαζί τρέχουν, φεύγοντες ὡς θύελλα, ὡς ἀστραπή.

★

Ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων ἐξεκίνησε καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ πύργου τοῦ, —καιμένου εἰς τὴν κοιλάδα, ἐν τῷ μέσῳ γλο-

ροῦ λειμῶνος, — καὶ ἀκολουθοῦμενος ἐπίσης ὑπὸ πάντων τῶν ἀνδρῶν του, φερόντων θηρευτικὰ κέρατα, δόρατα καὶ ἄλλα ὅπλα κυνηγετικά, ἐτράπη πρὸς τὸ ὄρος, διὰ νὰ κυνηγήσῃ ἄρκτους καὶ ἀγριοχοῖρους. Ἐξαίφνης κραυγὴ, ἐλθοῦσα μακρὸθεν ἐπὶ πετρύγων ἀνέμου, καὶ ἀντιλαληθεῖσα ὑπὸ τῆς πολλαπλῆς ἡχοῦς τοῦ ὄρους, ἐπληξεν ἀπαισίως τὰ ὦτα τοῦ καὶ τὴν καρδίαν του.

Ἦτο κραυγὴ πρὸς βοήθειαν, τὸσον παρατεταμένη, τὸσον ὀξεῖα, ὥστε ὁ κόμης ἠσθάνθη φρίκασιν. Ἐσταμάτησεν ἀμέσως τὸν ἵππον τοῦ, ἐνῶ τὰ κέρατα κατεδιβάζοντο ἐκ τῶν στομάτων τῶν ἐκπλήκτων δορυφόρων του, καὶ ἔτεινε τὸ οὖς. Δευτέρα κραυγὴ, παρακτικὴ ὅσον καὶ ἡ πρώτη, ἠκούσθη.

Ὁ κόμης ἐθύθισε τοὺς περυνιστήρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου τοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξώρμησεν ὡς βέλος πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βαλφλερύ. Καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ, διασχίσας ὄρη καὶ κοιλάδας, πισταμούς καὶ χειμάρρους.

— ὦ, αὐθέντα μου! ἀνέκραξε θρηνῶν καὶ σπείδων εἰς προὔπαντήσιν του ὁ γηραιὸς θυρωρὸς τοῦ πύργου! πᾶσι τὸ παιδί!

— Ἡ κόρη μου! ἀνέφωνησεν Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων.

— Ναι, ἡ μικρὰ κόμησσα Ματθίλδη!

— Τί ἔπαθε;

— Τὴν ἔκλειψαν! τὴν ἤρπασαν! Εἰς μάτην οἱ ἀνδρεῖοι καὶ πιστοὶ σου ὁπλοφόροι προσπαθῆσαν νὰ τὴν ὑπερασπίσουν. Πολλοὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἡμπορέσουν νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἄρπαγα.

— Τὸν ἄρπαγα; Καὶ ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἤστραψαν ἐξ ὀργῆς.

— Καὶ ποῖος ἄλλος, αὐθέντα μου, ἀπὸ τὸν Οὐγὸν τὸν Λύκον; Ἦλθεν ἔδω μ' ἐκατὸν δορυφόρους καὶ μετ' ἄλλους τόσους τοξότας. Τί ἡμποροῦσαν νὰ κάμουν οἱ ἀνθρωποὶ σας ἐναντίον τόσοσιν πλῆθους; Ἦρπασε τὴν μικρὰν κόμησσαν, τὴν ἐβάλεν ἐμπρός, εἰς τὸ ἄλογόν του, καὶ...

Ἄλλ', ὁ κόμης δὲν ἀκούει πλέον. Βυθίζει τοὺς περυνιστήρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου τοῦ καὶ φεύγει ταχὺς πρὸς τὸν πύργον τοῦ ἐχθροῦ του.

— Δυστυχία σου, Οὐγε Λύκε! ψιθυρίζει, τρίζων τοὺς ὀδόντας. Ἄν ἐκακοποιήσας τὴν ἀγαπητὴν μου κόρην, ἂν ἔδραψες καὶ μίαν μόνον τρίχαν ἀπὸ τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά, δυστυχία σου!

Καὶ ὅλοι οἱ ὁπλοφόροι τὸν ἀκολουθοῦν, ἐπαναλαμβάνοντες:

— Δυστυχία σου! Ἄν ἔδραψες καὶ μίαν μόνον τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς μικρᾶς μας κομῆσσης, δυστυχία σου, Οὐγε Λύκε!

Ἀπὸ ὅλους τοὺς πύργους, ἀπὸ τοὺς

ὁποῖους διέρχεται Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων μετ' αὐτὸν ἀκολουθοῦν, ἀπὸ ὅλα τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα διασχίζει, οἱ ἄνδρες ἐξέρχονται καὶ ἐνοῦνται μετ' αὐτοῦ, κραυγάζοντες:

— Δυστυχία σου, Οὐγε Λύκε, δυστυχία σου, ἂς ἔδραψες καὶ μίαν μόνον τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς κομῆσσης Ματθίλδης!

Καὶ τὸ στράτευμα τοῦ κόμητος Εὐδου ἀκολουθοῦν τώρα ἱππῶται πάνοπλοι, μεθ' ὁράκας, μετ' ὀράκας καὶ μετ' ὀράκας, ἀκολουθοῦμενοι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων των, φερόντων σημαίας πολυχρώμους, καὶ ὑπὸ τῶν ὁπλοφόρων, ἀναβαινόντων ἵππους σιδηροφράκτους.

Οἱ χωρικοὶ ἀναλαμβάνουν ἐν τάχει τὰ τόξα των, τὰ ροπαλά των, τὰς μαχαίρας των, πᾶν ὅπλον προστυχόν, διότι ὅλοι θέλουν νὰ τιμωρήσουν τὸν ἄρπαγα τῆς θυγατρὸς τοῦ αὐθέντου των καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἐκ τῶν κακούργων χειρῶν του.

Καὶ βαδίζουν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς αὐγῆς, καὶ ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας ἐκτοξεύει τὰς ἀκτῖνάς του ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ.

Φθάνουν οὕτω πρὸς τὸν πύργον τοῦ Νουαρμών, τοῦ σοβαροῦ καὶ γιγαντιαίου οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ἐπικάθηται τοῦ ὄρους, καὶ ἐκβάλλουν ἱαχὰς λυσσάλεας. Ἄλλ' οὐδεμίαν φωνὴν τοῖς ἀποκρίνεται ἀνωθεν ἐκ τῶν ὑψηλῶν τειχῶν.

Ὁ πύργος φαίνεται κενός, ἔρημος. Οὐδεὶς φρουρὸς ἐπὶ τῆς σκοπίας; οὐδεὶς στρατιώτης ὀπισθεν τῶν ἐπάλξεων, οὐδὲν τῶν ὀπισθεν τῶν θυρίδων.

Ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπώγων φέρεται εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐλεφάντινον κέρας του καὶ σαλπίζει τρίς, ἰσχυρῶς καὶ παρατεταμένως. Ἄλλ' οὐδὲν κέρας ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πύργου.

Προχωρεῖ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατεύματος, καὶ ἡ ἐκπληξὶς του διπλασιάζεται. Τί συμβαίνει λοιπόν;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φορὰν εἶδεν ἕνα παχὺ ψεῖρον νὰ πῶλ ἢ γλῶσσας, ἀνέκραξε:

— Μπαμπά, γὰρ ἰδὲς! Αὐτὸς ὁ χονδρὸς ψαῖς ἐκάθισεν ἀπάνω 'στὰ ψάρια του καὶ τα ἐπάτανε!

Ἐστὴν δὲ τῆς Σουλῆς Ἀμαζόνος

Ὁ Διδάσκαλος: — Διὰ τὸν δὲν λέγεις μάθημα; Ὁ Μαθητής: — Ἄς, ποῦν οἱ ἄλλοι; ἐγὼ θὰ πῶ τελευταῖος.

Ὁ Διδάσκαλος: — Καὶ γιατί; Ὁ Μαθητής: — Δὲν μας εἶπατε τόσες φορὲς νὰ εἴμεθα πρῶτοι εἰς τὸ ἀκούειν καὶ τελευταῖοι εἰς τὸ ἀμείνειν;

Ἐστὴν δὲ τῆς Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλῆος

ΔΙΔΑΓΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΕΙΣΘΕ ἀνυπόμονοι νὰ μάθετε τὰποτελέσματα τῆς Ψηφοφορίας; Ἄ, εἶνε πολὺ ἑνωρὶς. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν αὐγὴν (τὴν ὁποίαν, ὡς σας εἶπα, θάποτελέσουν οἱ προθυμότεροι τῶν φίλων μου) καὶ ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ ἐσπέρα (δὲν κλειώνεται πλέον αἱ κάλπαι καὶ γίνεται ἡ διαλογὴ) ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰμαι κατεντασμένη καὶ εἰς ἄκρον εὐέλπιδος ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας. Πρῶτη-πρῶτη, τὴν Κυριακὴν τὸ πρωῒ, ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ φίλη μου Πηνελόπη Ἀγιδὸς Κλειομένης, μετ' ὁ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας καὶ τὰς 14 δραχμάς. Σχεδὸν συγχρόνως εἰσώρμησε μετ' αὐτὴν τὴν συνήθη τῶν ζωηρότητα ὁ φίλος μου Ἀλέξανδρος Π. Καβαδίας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν κ. Παπαδόπουλον:

— Μόλις αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβα τὸ φύλλον... Βλέπω τὴν προκήρυξιν... βλέπω τὸ Δελτίον... διαβάξω γρήγορα-γρήγορα... ζῆτω ἀπὸ τὸν πατέρα μου 14 δραχμάς καὶ τρέχω... Εἶμαι ὁ πρῶτος;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ κ. Παπαδόπουλος: πρώτη εἶνε ἡ δεσποινὶς ἀπ' ἐδῶ, ἡ ὁποία ἦλθεν ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀπὸ σᾶς.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, μέχρις αὐτῆς καθ' ἣν σας γράφω, δὲν ἔλειψαν αἱ τοιαῦται ἐπισκέψεις εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, μετὰ διάφορα ἐπεισόδια. Τὰ ὀνόματα τῶν τῶσφ προθυμῶν ψηφοφόρων θὰ τα ἰδῆτε μετ' αὐτὴν σειρὰν των εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς. Ἐν τούτοις ὅ,τι ἔκαμα σήμερον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν Ἀθηνῶν, θὰ το κάμω καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ σας ἀναγγέλλω ἐκάστοτε τοὺς πρώτους ψηφίζοντας ἐξ ἐκάστης πόλεως τοῦ ἑσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ. Θὰ ἴτω ἄδικοι νὰ περιουσιωμένον μόνον εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς, ὅπου οἱ πρόθυμοι τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ θὰ φαίνωνται ἀνάγκη μετὰ τοὺς προθύμους τῶν Ἀθηνῶν, διότι, βλέπετε, εἶνε ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποία κάμνει τὴν προθυμίαν νὰ φαίνεται ὀλιγώτερα, ἐνῶ εἶνε ἡ αὐτὴ.

Καὶ πάλιν σᾶς συνιστᾷ νὰ μὴ ἀναβάλλετε τὴν ἐπιστολήν τοῦ Δελτίου, μετ' αὐτὴν ἰδεῖτε ὅτι ἔχετε καιρὸν. Ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ αἱ προθεσμιαὶ τελειοῦν γρηγορώτερα ἀπ' ὅσον περιμένει κανεὶς. Σπεύσατε λοιπόν, διὰ νὰ μὴ μέινετε ἐξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ναί, Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τὸ ἔμαθα ἐκ τῶν πρώτων: Καὶ πάλιν φέτος εἰς τὸ Ἀρσάκειον, νὰ συνδρομητριά μου, ἡ Πηνελόπη Σακελλαρίου, ἔλαβε τὸ χιλιόδραχμον Ράλλειον Βραβεῖον. Ἐλπίζω εἰς τὸ προσεχές φύλλον νὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα τῆς.

Ζήνων Στωϊκὲς, ἐπληροφόρηθη διὰ κατὰ τὸ ἔτος 1898-99 θὰ λειτουργήσῃ μόνον ἡ ἐν Ἀττικῇ Γεωργικῇ Σχολῇ. Μοῦ εἶπαν ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐκδοθῇ ὁ Κανονισμὸς καὶ τότε θὰ σου στείλω ἐν ἀντίτυπον. Δύνασαι νὰ στείλῃς χρήματα διὰ τῆς τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς, τὴν ὁποίαν λέγεις.

Λόρδε Θόμψον, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδιότυπον καὶ... φύλαξέ το. Διὰ νὰ μὴ σου ἀπαντήσω, βεβαίως δὲν θὰ ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς σου.

Δὲν ἀμφιβάλω, **Θέλλουσα**, ὅτι θὰ εἶμαι ἡ ἀχώριστος φίλη σου ὅπου ἂν εὐρίσκειαι, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ Ἰθόρου καὶ τὰποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν σου πρὸς ἀναγνώρισιν συνδρομητῶν.

Ρωσικὴ Καραμέλα, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστᾷ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν τελευταίων Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν. Τὸ ἔχω κ' ἐγὼ εἰς τὸν νοῦν μου πρὸ πολλοῦ νὰ ἐκδώσω ἐν περιοδικῶν διὰ μεγαλητέρους, ὥστε νὰ κρατῶ τοὺς φίλους

μου διὰ πολλὴν καὶ νὰ διατηρῆται ἀκαταπαύστως ἡ φιλομουσία των.

Σὲ δικαιολογῶ πληρέστατα, **Ἀρτίλεια**, ποῦ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἄρρωστον μίαν τόσφ προσφιλὴ ἀδελφὴν, βεβαίως δὲν εὐρίσκει ἡσυχίαν καὶ ὁρεῖν διὰ τίποτε. Τώρα ὅμως ποῦ ἔγινε καλὰ, θὰ μου γράψῃς, ἀλήθεια;

— Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, **Καθαρὰ Καρδία**, μετὰ ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς ἐν Καλάμῃ διαμονῆς. Φίλησέ μου τὰς καλὰς δεσποινίδας Π. καὶ εὐχαρίστησέ τας ἐκ μέρους μου δι' ὅσα καλὰ σοῦ εἶπαν.

Σὲ συγχαίρω, **Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ**, διὰ τὰς ὀλίγας ἀλλὰ θερμὰς λέξεις, τὰς ὁποίας σοῦ ἔγραψεν ἐπὶ ἐπισκεπτῆριόν σου ὁ διάσημος Ἰούλιος Βέρν, εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς σου. Ἡ συνδρομὴ σου διὰ τὸν Ἐπὶ-ἀντα τὸν Νικίτου ἐλήφθη. Ὁραϊότατον τὸ ποιήμα σου.

Καὶ ἔλλη εἰδοποίησις ἀπὸ τοῦ Ταχυδρομείου Πειραιῶς περὶ ἐπιστολῆς μετ' ἀνεπαρκῆς γραμματόσημον. Ὅποιος τὴν ἔρριψε, ἂς τὴν ζητήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ συμπληρώσῃ τὸ γραμματόσημον καὶ νὰ τὴν λάβω.

Πέννα Ποιητῆς, σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς σου, καὶ τοιούτου μάλιστα Πατρὸς! Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς σου ἐπιστολή, εἶδα δὲ μετὰ χαρὰν ὅτι ἐπιδιοκίμαζεις τὴν πρότασιν τῆς **Μελλούσης Καλλιέχνης**. Νὰ ἰδῶ τώρα, τί θὰ εἴπουν καὶ αἱ ἄλλαι ἐξ Ἀθηνῶν φίλαι μου.

Λαίμαργον Γατάκι, μετὰ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Τώρα ποῦ ἔγινε καλὰ — καὶ εὐχομαι νὰ εἴσαι πάντοτε, — θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά. Ὅσα περισσότερα Γνώμης μοῦ στείλῃς διὰ τὸ Λεύκωμα, τόσον τὸ καλλίτερον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τόσον θερμὴν ἀγάπην.

Ἀπεναντίας, Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου, εἶσαι πολὺ ἀξιόπαινον, διότι μόνον σου, εἰς τὸ σπῆτι, εἰμπόρεσες νὰ προχωρήσῃς τόσον πολὺ εἰς τὰ μαθήματα. Σοῦ εὐχομαι νὰ ἔχῃς πάντοτε τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ... τὴν αὐτὴν μετριορροσύνην.

Πάντοτε, **Σαρδανάπαλε**, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τὰς ἐπιστολάς σου: ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύσω τόσας πληροφορίας μαζί. Ἀφίνω δὲ διὰ τίς πολλὰ φύλλα, ἐλλείψει χώρου, δὲν δημοσιεύω καμμίαν. Ὡς πρὸς τὴν **Κόρην** τῆς **Ὁραίας Λέσβου**, ἀπ' οὗ θὰ τῆς στείλῃς τετράδιον, εἶνε περιττὸν νὰ ζητήσῃς συγγνώμην.

Καλὲς τί μου λέγεις, **Ναύαρχε τῆς Βαρῆλας**; ἀλήθεια εἶδες εἰς τὸν ὕμνον σου ὅτι ἐμονομάχησεν ὁ Ἀναβίας; Μὰ τί; μήπως ἐξέλασες διὰ κανένα σιδηροφράκτον ἱππότην τοῦ μεσαιῶνος τὸν ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν μου ψυχολογὸν; Ἐκεῖνος δὲν ἐμονομάχησεν ὅταν τὸν εἶπαν ἄσχημον, καὶ θὰ μονομαχήσῃ τώρα, ἀπ' οὗ μάλιστα τὸν περιμένουν ὅλοι νὰ παρουσιασθῇ; Ὁραία ἰδέα!

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, πῶς νὰ σου περιγράψω τὴν λύπην μου, ὅταν ἔλαβα τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ φιλάτου σου πατρὸς, μάλιστα ὑπὸ τῶσφ σκληρὰς συνθήκας; Παρεκάλωκα θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν. Τὸ δυστύχημά σου ἀνῆγγεila πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα καὶ τοὺς λοιποὺς συνεργάτας μου, οἱ ὁποῖοι σὲ συλλυποῦνται ἐκ καρδίας.

Σὲ ζηλεύω, **Ναυτοπούλα**, ποῦ ἀναπνέεις τώρα τὸ ἰώδιον τοῦ Ἰονίου καὶ τὸν ἀμείωτον τοῦ Αἰῶνος ἀντὶ τῆς σκόνης τῶν Ἀθηνῶν. Τί καλὴ τοῦ εἶνε πάντα ἡ πατρίς, διὰ μίαν Ναυτοπούλαν, ὅταν μάλιστα εἶνε νῆσος! Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ λεπτομέρεια ἐκείνη περὶ τοῦ ἀποθανόντος φίλου μου Γερασίμου Λοῦζι, ὁ ὁποῖος ἀκατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του, ἐνῶ ἦτο ἀδιόφορος εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, μόνον ὅταν ἔφθανε τὸ φυλλάδιόν μου ἐλάμβανεν

ὀλίγην ζωὴν καὶ ἐξήτει ἐπιμόνως νὰ το ἀναγνώσῃ. . . . Πραγματικῶς, ἔχασα φίλον πιστὸν μέγιστον θανάτου!

Ἡ μαμά σου ἔχει δικαίον, **Ἀσπρὴ Γάτα**, τὸ κατ' εἶνε πάντοτε καλλίτερον ἀπὸ τὸ τίποτε. Ναί: καλὰ κάμνεις ποῦ ἀρχίζεις ἀπὸ τώρα νὰ σχηματίζῃς τὸ «Ψυχικὸν Φαρμακεῖον» σου — δηλαδὴ τὴν Βιβλιοθήκην σου. Ὁ κ. Φαίδων κατενθουσιασμένος.

Διὰ τὴν Εἰκοδομητοῖδα, μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, θερμῶς ἐκφράσεων καὶ ζωηροτάτων ἐλπίδων περὶ τῆς ἄκρας ἐπιτυχίας τῆς, μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἐξῆς: τὸ **Ταπεινὸν Ἴον**, ὁ **Μέλλων Ἥρω**, τὸ **Ἰόνιον Πέλαγος**, ὁ **Ἀγρυπνὸς Δράκων**, ἡ **Φιλαμερικανίς**, τὸ **Μπουμπουνισμένο Μυαλό**, ὁ **Κιθαροδόξος Ἀπόλλων**, ἡ **Ἰτέα**, ὁ **Πεζοναύτης**, ὁ **Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς**, ἡ **Ἑλληνικὴ Θάλασσα** κτλ. κτλ.

Τοὺς εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως, καθὼς καὶ πάντας ὅσοι μοῦ ἔστειλαν τὰς Γνώμας αὐτῶν ἢ τῶν Γονέων των διὰ τὸ Λεύκωμα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην** (Ε. Β.) **Τάρταρον** (Δ. Κ.) καὶ **Μικρὰν Ἑλληνίδα** (Μ. Φ.)

«Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ»

Ἄλλοι τὸν ἤσαν, ἄλλοι δὲν τὸν ἤσαν. Ἐδημοσιεύσα τὰ ὀνόματα μερικῶν ἀπὸ τοὺς πρώτους-πρώτους, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἀνέφερα, διότι ποῦ τόπος!

Ἐρμῆν καὶ τὸν Ἀδριανόν — ὁ Μπάμ Μπούμ ἐρωτᾷ τὸ Χρυσόφαρον πρὸ πόσων ἐτῶν ἐκδίδεται ἡ «Ζεφείδισσα» — ἡ Ρωσικὴ Καραμέλα ἀσπάζεται τὴν Παπαρόν τὸν Τσομαϊὸν — ἡ Ἰωάννα Γρεῦ συγχάριεν τὴν Πάλλουσαν Καραδάρ καὶ τὴν Ἰπποδαμείστριαν διὰ τὸν προβιβασμὸν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ χρόνου διπλώμα με ἀρίστα — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος ἐρωτᾷ τὸν Ἀγύε Σβύσε ἂν ἐτελείωσέ τὰς ἐξετάσεις του — ὁ Περσὺς ἀσπάζεται τὸν Ἀγρυπτον Φάρον καὶ τὸν συγχάριεν διὰ τὸ Βραβεῖόν του — ἡ Μαγευμένη Ἀπογραφιά ἀσπάζεται καὶ συγχάριεν τὴν Ἰριδα — ὁ Μέλλων Ἦρωσ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Λουσιόν, τὸν ὁποῖον συγχάριεν διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις του — τὸ Ἀντίο Μαστέλλο παρακαλεῖ τὸν Ζεβὰν νὰ του γράψῃ κάποτε ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Μπάμ Μπούμ ἂν σκοπεύῃ νὰ κάμῃ καὶ φέτος ταξείδιον — ὁ Χρυσόμαλλος Λέων ἀσπάζεται τὸν Μαθρον Πρίγκιπα — ἡ Μυστικὴ Φωγὴ ἀσπάζεται τὴν Ζαππίδα καὶ ἐλπίζει νὰ τὴν γνωρίσῃ ἐν τῷ ὅλῳ καὶ προσωπικῶς — ὁ Σαρδανάπαλος συγχάριεν τὴν Ἰριδα, καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Κύματος τῆς Πριγκήπου — ὁ Σπασμένος Φεργίτης ἔχει ἔως τώρα 15 τετράδια Μ. Μυστικῶν — ἡ Ταχυδρόμος Περιστερὰ ἀσπάζεται τὸν Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς — Ἐκ μέρους τοῦ φίλου του Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου, ὁ Ἀσπροποταμίτης με παρακαλεῖ νὰ ἐρωτήσῃ τὰς φίλας μου Ἰουλίην Ζάννου, Ἐλένην Βαρουδάκη, Γενναίαν Σουλζιώτισσαν καὶ Ἀδραν τοῦ Εὐξείνου ἂν ἔλαβον ἀγγελίας τοῦ Οἰκονομίδου καὶ νὰ τὰς παρακαλέσω νὰ τὰς ἐπιστρέψουν, ἂν τυχὸν ἐνέγραψαν συνδρομητάς.

Αἱ λοιπαὶ πληροφορίες, ἐλλείψει χώρου, παραλείπονται.

Μικρὰ Μυστικά : Αἱ προτάσεις αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ἀναβάλλονται διὰ τὴν προσεχῆ, ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Σκηπετρον τοῦ Διδε (δὲν ἀνταλλάσσουν ὅλοι καὶ φαίνεται ὅτι σὺ εὖχεαι νὰ ἐκλέξῃς μὴ ἀνταλλάσσοντας) ἐπιμένει καὶ θὰ ἐπιτύχῃς. **Γουλιέλμον Τέλλον** (ὁ ὁποῖος πρῶτος πάλιν εὔρε τὴν Μαργαρίτῃς Μακίχης Εἰκόνας) **Ἀνθος τῆς Ἀγῆς, Πέτρον Καραῖον** (διατὶ ἀφίνει τὸ ψευδώνυμόν σου) **Ὀρφέα** (ἔστειλε ἐκ νέου) **στεῖλε δι' ἐμοῦ τὴν πρὸς τὸ Τρυγονάκι ἐπιστολήν** **Ἀνεμοστρόβιλον, Μυλαῖδον, Ἐλαγον** τῶν Δασῶν, **Μπάμ Μπούμ** (τὸ περισσεύμα κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων) **Βρένον, Ἀγρυπτον Δράκοντα** (σὲ περιμένω,) **Ἀγρυπτολόγωτατον** (ποῖος εἶ τὴ χαρὰ σου λοιπόν, ποῦ εὐρίσκειαι τώρα εἰς τὴν πατρίδα!) **Ἰωάνναν Γρεῦ** (εὖγε!) **Δ. Π. Δρίβαν** (ἡ ἑλλειψὶς τοῦ χώρου μ' ἔκαμε νὰ το ἀναβάλλω ἕως τώρα μετὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, θὰ γίνον καὶ αὐτοὶ οἱ Διαγωνισμοὶ χωρὶς ἄλλο) **Ἰόνιον Πέλαγος** (ναί!) **Νῆσον τῶν Φαιάκων Πίν-Πίν Πλοῦμ** (ὁ ὁποῖος, λέγει, ἔμαθε περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ παρὰ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον) **Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Τὸν τῆς Νυκτὸς** (νὰ μου γράψῃς πῶς περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν) **Δ. Στεφανίτην, Ζοφίρον Μεσαίωνα** (στέλλει, διότι ὁ Διαγωνισμὸς θάρσῃς αἱ τοιοῦτου εἶδους Πνευμ. Ἀσκήσεις απαιτοῦν χρόνον, διὰ τοῦτο δὲν δημοσιεύω) **Ἀκτίνα Ἡλίου** τὴν ἐκ Μακροχωρίου (ὁ χάρτης τῶν Δύσεων πωλεῖται εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος τιμᾶται 1 φρ.) **Περσά** (λαὸν προσεχῶς) **Ταπεινὸν Ἴον, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἐτοι θέλω** (ὁ ὁποῖος ἤρε τὴν Μαργαρίτῃς) **Κλεισθὲν Πιλάρετον** (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ λύσις θεωρεῖται ὀρθή) ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ σημειώνωνται ὅλα αἱ εὐρεθεῖσαι λέξεις) **Μαγευμένη Ἀπογραφιά** (λοιπόν, ἀναμένω) **Εὐθυμον Νάυτην** (ἐλπίζω τώρα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς θύον τοὺς διαγωνισμούς) **Ἀντίο Μαστέλλο, Μακρολέξαν** (σ' εὐχαρι-

στῶ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις) **Χ. Γ. Μησηήνην, Σπασμένον Φεργίτην** (περὶ ὧν μοὶ γράφεις δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ τίποτε, διότι ἀγνοῶ καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα) **Λευκὸν Ἐλέφαντα, Ταχυδρόμον Περιστεράν** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ θέλω νὰ μου γράψῃς συχνότερα) **Ἐρυθρὰν Θάλασσαν** (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ καί!) **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** (ἐλαβα τὴν Καλλ. τώρα ἀναμένω τὰς Ἀσκήσεις) **Ἀνθισμένον Μερσέρον** (τώρα πλέον εἶνε ἀργὰ διὰ τὴν πληροφορίαν σου ἐκείνην περὶ Μεθάνων) **Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου** (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες ἐντελῶς καλὰ γράφε μου) **Λυρικὸν Ποιητὴν** (βεβαίως τὰ κίβδηλα νομίσματα, ὅσον ὠραῖα καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἀξίζουν τίποτε· ἀλλὰ διατὶ καὶ τὰ γνήσια νὰ μὴ εἶνε στιλπνὰ καὶ καλλιτεχνικά) **Ἄϊνον** (ἔχει καλῶς) **Νατάδα** (εὖγε, κόρη μου, λαμπρὰ τὰ γράφεις) **τὴ κρίμα νὰ μὴ ἔχω τόπον διὰ μερικὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου)** **Βραχιασμένην Κουκουβάγιαν** (κ' ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι τώρα ποῦ εἴμεθα πλησιέστερα, θὰ μου γράψῃς συχνότερα) **Ψάλλοντα Ῥάκα** (πρὸς Ν. μόνον ἡ ἐπιστολή ἐστάλη).

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 23 Ἀυγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

575. Δεξιγρίφος.

Ἄν πάρῃς πρῶτα τοῦ Γαϊδάρου τὴν οὐρά, Κι' ὅλο τὸ σῶμά του ὑπερα, χωρὶς κεφάλι, Θὰ ἰδῇς — με πόσῃ ἐκπληξί σου καὶ χαρὰ! — Κἀν ὕψηλόν κι' ἀπειρώς μέγα νὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασροῦ Κόσμου

574. Συλλαβόγραφος

Μίαν πρόθεσιν με φθόγγον μουσικῆς ἐὰν συνδέσης θαυμασόν τι καὶ πυρίπνοον παρευθὺς θάποτελῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Π. Δρίβα

573. Στοιχειώδης.

Κι' ἂν τῆς κόψω τὸ λαμό... πάλι τίποτα δὲν [χάνω. Νῆσος πάντα μένει αὐτῇ, μόνον τὸν καιρὸ μου [χάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηροῦ τῆς Ἐρήμου

576. Αἶνιγμα.

Ἄν καὶ εἶμαι λέξις μία διπλὴν ἔχω σημασίαν· Θὰ με εὕρῃς διὰ τὴ πλοῖα Ἄλλὰ... καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου

577. Κρικωτόν.

Ἄντι τῶν σταυρῶν νὰ τεθῶσι ἀνὰ μία ἢ δύο συλλαβαὶ τοιαῦται, ὥστε ἐνοῦμεναι μετὰ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς νὰποτελῶσι μίαν λέξιν καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς, ἐτέραν λέξιν. Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

578. Κρίκοι.

Νάντικατασταθῶσιν ὁ ἄστερισμός διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ὁ ριζοντιῶς νὰ γινώσκωνται τὸνομα ἐπισήμου Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου καὶ θένως δεξιᾶ, παρὰ ἐν- δόξῃ στρατηγῶν, ἀριστερᾶς χώρας τῆς Ἀσίας. Εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ τῶν Ο μέχρι τῶν

ἀστερίσκων, δεξιᾶ μὲν τὸνομα νύμφης, ἀριστερᾶ δὲ λέξις σημαίνουσα χρόνος ἢ ποινὴν χρηματικὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς

579. Πρόβλημα.

Ἰέρων τις εἶχε κομβολόγιον τοῦ ὁποῖου αἱ χάνδραι, ὅταν ἐμετρῶντο ἀνὰ δύο, ἐπερίσσευν εἰς τὸ τέλος μία, ὅταν δὲ ἀνὰ τρεῖς, οὐδεμία, ὅταν δὲ ἀνὰ τέσσαρες, ἐπερίσσευν πάλιν μία, τέλος δὲ ἂν ἐμετρῶντο ἀνὰ πέντε, ἐπερίσσευν τρεῖς. — Πόσας χάνδρας εἶχε τὸ κομβολόγιον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιόν

580—584. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις:

Μῶλος, τέκος, λύκος, ὁστῶ, τάφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦ τῆς Ἀγῆς

585. Πουκίλη Ἀκροδοιχίς.

Ἐκ τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης, καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Στρατηγός. 2, Σοφός. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶον. 5, Πόλις τῆς Ἀσίας. 6, Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μισοκακόμπερου

586. Δογοπαίγιον.

Πότε τὸ μικρὸ παιδί σηκώνει τὴν τροφὸν του; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωσιποῦς Ἀστειν

587. Ἑλληποδύμψωνον.

υι-οπα-εσαει-ου-οι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μ. Πουμπουινίου Μυαλοῦ

588. Φωνεντόλιπον.

Κτ-τυ-μστργνν-κ-τ-κ-πλ-τ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ

589. Γρίφος.

(Ἦρε Ἦρε Ἦρε Ἦρε) θύμος.
οἱ καλοὶ τί

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφου Πετακου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 καὶ 23 Μαΐου ἔ' ε'

252. Ἰσις (ἱ, ἱ, ἱ). — 253. Λοκρίς, ρίς. — 254.

Ἀμβων, Ἀμμων. — 255. ΡΕΑ (ΚΟΡΕΑ)

256-260. Γινόμενης τῆς ΕΑΡ (ΕΑΡινός)

ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμ-

ματος Φ, σχηματίζον-

ται αἱ λέξεις: ἄφρος, γίλος, γήμη, φόνος,

φάκος. — 261. Ὁ ἀκαμάτης δὲν πρῶγε ἀμύγ-

δαλα γὰ νὰ μὴ τα σπάσῃ. — 262. Ὁ ἐπαίτης

ἐπαίτεϊ. — 263. Πάσῃ μὲν ἄκουσον δέ,

264. Ζημίαν ἀπρὸς μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.

265. Ὁνος, φόνος. — 266. Τὸ αἶνιγμα.

267. Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 268. Σολομών, Σο-

Ι Ι Ο Κ 269. ΠΙΝ-

Σ Ι Κ Ε Δ Ι Α ΔΑΡΟΣ, Ἰνδία, ναός,

Ω Ε Ω Π Δανία, Αἴνος, ρόδον.

Π Ο Δ Ω Ν Ι Α Ὅσσα, Σάρρα. —

Ο Ι Ι Ν 270-274. Γινόμενης

τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ

τῶν γραμμάτων ΔΑ,

σχηματίζονται αἱ λέξεις: κάλλος, Γαλλία,

θάλλω, καλὰ, μάλλον. — 275-277. 1, Ἀη-

δών. 2, Χίμα. 3, Τάος. — 278. ΒΙΣΤΟΝ-

ΔΑΣ (1, Βασιλεὺς, Ἰππος. 3, Σῶλον. 4,

Τροία. 5, Ὀπιον. 6, Ὑδωρ. 7, Ὑδρα. 8, Ἀθηνᾶ.

9, Σάμος). — 279. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρ-

χον διόπτραι, ἐπομένως οὐτε ἀκλόουτος διὰ τὴν

υπερρεσίαν ταύτην, ὥστε νὰ γνωρίζωμεν τὸνομα

του. — 280. Ἐχιδνα (ἔχει-ἴδνα). — 281. Μὴ

ἐπιθυμῇ ἀλλότρια καὶ ἄδυνατα. — 282. Ἀγί-

ρως ἡ δόξα τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. —

283. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν ἐξ Ἑπτανήσου.